

РЕШЕНИЕ

№ 2115

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело № 20221100510472 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20043573/21.06.2022г., постановено по гр.д. №68961/2015г. по описа на СРС, 35 състав, е осъден Ф. З. да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД по предявения иск с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД сумата от 713,89 лева, представляваща главница за топлинна енергия за периода от м.12.2012г. до м.04.2015г., както и по предявения иск с правно основание чл.86 от ЗЗД сумата от 80,55 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.02.2013г. до 22.10.2015г., като е отхвърлен искът за главница за топлинна енергия за разликата над уважената част от 713,89 лева до пълния предявен размер от 746,48 лева, искът за главница за дялово разпределение за сумата от 79,32 лева, искът за мораторна лихва за разликата над уважената част от 80,55 лево до пълния предявен размер от 112,77 лева, както и искът за лихва върху главницата за дялово разпределение за сумата от 12,92 лева. Осъден е Ф. З. да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 675,26 лева, представляваща направените по делото разноси, съразмерно с уважената част от исковете. Решението е постановено при участието на трето

лице помагач на страната на ищеца – „Н.И.“ ООД.

Постъпила е въззивна жалба от ответника Ф. З., чрез адв. С. И., назначена за особен представител по реда на чл.47, ал.6 от ГПК, срещу решението в осъдителната му част, като се излагат оплаквания, че в обжалваната му част решението е недопустимо и неправилно, поради противоречие с материалния закон, нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. С въззивната жалба се излагат доводи, че ответникът не е пасивно легитимиран да отговаря по исковете. Съгласно общите условия на дружеството при промяна на собствеността новият и предишният собственик били длъжни да подадат до продавача заявление за откриване, промяна или закриване на партида по образец, а ако предишният собственик не закрие партидата си, продавачът събира дължимите суми от него до откриване на партида на новия собственик. В случая била представена покана до ответника във връзка с несменена партида за аб. №22854, но същата не му била връчена. От събраните по делото доказателства се установявало, че смяна на партидата не била извършена, поради което за задълженията следвало да отговаря предишният собственик. Не било доказано, че през процесния период ответникът е потребил топлинна енергия. Същият не живеел на адреса и нямало как да е потребил топлинна енергия. С оглед изложеното моли решението да бъде отменено в обжалваната част и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не са постъпили писмени отговори на жалбата от насрещната страна „Топлофикация София“ ЕАД и от третото лице - помагач.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя

от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с предявени от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Ф. З. осъдителни искиове с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за присъждане на вземания за ползвана топлинна енергия, такса за услуга дялово разпределение и мораторна лихва върху тях, начислени по аб. №022854.

Установява се от събраните по делото доказателства (НА за покупко-продажба на недвижим имот №49, том I, рег. №2577, дело №45/2011г. по описа на нотариус Ж.Д. с район на действие СРС), че ответникът е собственик на топлоснабдения имот - апартамент, намиращ се в гр. София, бул. „*****, през процесния период, поради което въззивният съд приема, че същият е бил битов клиент за доставка на топлинна енергия по смисъла на §1, т.2а от ДР на ЗЕ, аб. №022854.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Съответно според нормата на чл.150, ал.3 от ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия.

Поради изложеното и с оглед елемента на административно регулиране в чл.150 от закона, съдът приема, че между страните по делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия. Дори и да се прекрати топлоподаването към индивидуалните отоплителни тела в жилището, съгласно изричната норма на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ ответникът остава потребител на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост.

Съобразно становището, възприето в мотивите на ТР №2/2016г. на ОСГК на ВКС поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. Решението за това се взема от квалифицирано мнозинство от всички етажни собственици или титуляри на вещно право на строеж и то обвързва всеки отделен етажнен собственик, независимо дали е съгласен с него.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл.139 – чл.148/ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007г.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

В случая индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода е възложено на третото лице – помагач „Н.“ АД.

С оглед на така действащата нормативна уредба следва да се приеме за установено, че за ответника като собственик на топлоснабдения имот е възникнало задължение по силата на закона и договор при общи условия да заплаща на ищцовото дружество количеството подадена топлинна енергия за процесния топлоснабден имот.

За установяване доставката на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната от ищеца цена, са представени по делото писмени доказателства и е изслушано и прието в първоинстанционното производство заключение на съдебно-техническа експертиза.

От заключението на вещното лице по съдебно - техническата експертиза, което съдът кредитира, се установява, че дължимите суми за доставена в имота на ответника топлинна енергия са начислени в съответствие с

действащата нормативна уредба в областта на енергетиката, т. е. спазени са изискванията на действащите технически правила и норми. Установява се още, че от отчетеното количество топлинна енергия са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция. Установява се и обстоятелството, че през процесния период третото лице - помагач е извършвало дялово разпределение на топлинна енергия в съответствие с действащата нормативна уредба, като са издавани индивидуални изравнителни сметки за дялово разпределение за абонатен №022854. Вещото лице посочва, че според главните отчети и изравнителните сметки на ФДР в процесния имот за процесния период има три броя радиатори с индивидуални разпределители на разходите за отопление. В заключението се сочи, че видно от главните отчети и изравнителните сметки, абонатът почти на ползва топлинна енергия за отопление на имот. Отчетените дялови единици са при първоначалното пускане на инсталацията в началото на отоплителния сезон с цел обезвъздушаване. Абонатът заплаща и топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, разпределяна от ФДР между всички абонати, пропорционално на пълните отопляеми обеми на имотите им по проект. Според ФДР абонатът не ползва и не заплаща ТЕ за БГВ. Вещото лице посочва, че за процесния период абонатът е осигурил достъп за отчет на ИРРО. От заключението на СТЕ се установява и стойността на доставената топлинна енергия през исковия период, която възлиза общо на 713,89 лева. Поради изложеното, решението на първоинстанционния съд в частта, с която е уважен предявеният иск за стойността на доставената топлинна енергия, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Във въззивната жалба липсват съответни доводи за неправилно приложение на материалния закон от СРС относно уважената претенция за мораторна лихва, поради което и на основание чл. 269 ГПК този въпрос стои извън пределите на въззивния контрол и не следва да се обсъжда.

Поради съвпадане на крайния извод на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, разноски се дължат на въззиваемата страна, която обаче не е подала

отговор на въззивната жалба и не е била представлявана от процесуален представител в проведеното открито съдебно заседание пред въззивния съд, поради което съдът намира, че разноски за юрисконсултско възнаграждение не следва да ѝ се присъждат.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-A въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20043573/21.06.2022г., постановено по гр.д. №68961/2015г. по описа на СРС, 35 състав, в обжалваната част.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице – помагач „Н.И.“ ООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____